

Tekster: *Es 52,7-10, Fil 4,4-7, Joh 1,19-28.*

Salmer: 78 Blomstre som

821 Se min engel

(129 Julebudet)

108 Lovet være

(438 Hellig)

(92 Søde Jesus)

90 Op glædes alle

Der er noget utroligt dejligt ved at den sidste adventsuge i år er så lang som den næsten kan blive. Ikke bare fordi der så er lidt længere tid til at få bagt og købt gaver og hvad man nu ellers synes skal nås inden jul. Men især fordi 4 søndag i advent – og ikke mindst dens gudstjenestelæsninger – så får lidt mere rum at udfolde sig på. For der er ikke meget jul over 4. søndags prædiketekst, nærmest tværtimod. Det er faktisk en højst mærkværdig samtale der udspiller sig. Præsterne og levitterne, spørger hvem Johannes er. Og det gør de rette. Johannes går rundt derude i ørkenen og kalder folk til omvendelse og døber dem, så det er da af en vis faglig interesse for de gejstlige autoriteter at vide, hvem han er og med hvilken ret han gør det, han gør. ”Hvem er du?” spørger de. Og Johannes svarer bare, hvem han ikke er: ”Jeg er ikke Kristus!” siger han. Det er næsten som om de kommer til Johannes og spørger: ”Er det her det jul?” Og så varer han bare: ”Nej, I må være gået forkert. Beklager!”

Hvorfor svarer han dette abrupte: "Jeg er ikke Kristus!" Den eneste rimelige forklaring, jeg kan finde er, at det jo må have været noget folk har gået og snakket om, at han nok var. "Ham Johannes med det lange hår og store skæg, der går uden i ørkenen og døber folk i Jordanfloden, mon ikke han skulle være Messias?" har man sagt mand og mand imellem. Hvis man nu er en moralsk anløben person, så kunne man tænke: Jamen det var da en mageløs chance for Johannes. Han behøvede sådan set ikke sige noget direkte forkert. Han kunne bare holde dem lidt hen og sige noget i retning af: "Ja, det kunne I godt lide at vide!" Eller : "Jah, hvem mon jeg er" Eller "Hvem tror I selv, jeg er?" Sikke en tilstrømning det ville have givet. For tænk, hvis han nu havde været Messias. Tænk hvis han nu havde været ham, der skulle oprette det evige gudsrige i Israel, så ville det nok være godt at være en af dem der holdt sig i nærheden af ham!" Så bare uvisheden ville give Johannes en langt større discipelflok, end han allerede havde. Og disciple var skam vigtige for en profet eller prædikant.

Disciplene sørgede for deres mester. Om Jesus hører vi, at der var nogle af de kvinder, der fulgte ham, der sørgede for ham og de andre disciple med det, de havde.

Og disciplene gav anseelse. Hvorfor skal vi ellers høre om, hvor mange tusinde mennesker der samledes for at høre på Jesus?

Og disciplene gav tryghed. Tænk bare på, hvor bekymrede tempelautoriteterne var over den ballade

det kunne give at fængsle Jesus mens masser af pilgrimme var samlet i Jerusalem til påskefesten.

Johannes kunne have sikret sin egen status bare ved at holde liv i tvivlen om, hvorvidt han var Messias eller ej. Men i stedet fejrer han al tvivl til side: "Jeg er ikke Kristus"

Hvorfor siger han det? Fordi sagen er for alvorlig til at han kan eller vil bruge den til at pleje sine egne interesser med: Messias er ikke noget, nogen kan være, samtidig med at man i øvrigt også er sig selv. Messias, Guds salvede er noget helt særligt. Noget helt nyt og aldrig før set eller oplevet. Johannes baner vej for Messias ved at gå til angreb på alle menneskelige moralske og religiøse dårligheder og svagheder. Johannes er nedbryderen og skraldemanden, der fjerner alt det ødelagte og overflødige.

Messias, Kristus, er noget helt andet, han er den der bygger det nye, det gode, det blivende op. Johannes siger det så rammende med ordene: Jeg døber med vand. Kristus skal døbe med Helligånd. Når vi hører ordene, fatter vi ikke det omvæltende i dem. Vi er vant til at dåb er noget med vand og noget med Helligånd, og på en eller anden måde er det nok det samme. Vi skal helt tilbage til skabelsen for at begribe, hvad det egentlig er Johannes taler om. Før skabelsen var der bare tomhed og øde og - vand! Men Guds Ånd blæste over vandene. Og da begyndte underet at ske: lyset brød frem og verden fik form. "Jeg er i det gamle", det er det Johannes siger ved at pointere at han døber med vand. Jeg er i den virkelighed, der ikke kan hjælpe sig selv, den virkelighed, som bare er og som er øde og tomhed, hvis ikke der en kraft, Guds Ånd, der griber og former den. Men hvordan kan Johannes så forberede

Herrens komme og bane vejen for ham? Det kan han ved at prædike omvendelse. Det kan han ved at sige til sig selv og alle der vil høre på ham, at af os selv er vi intet, men når Herren kommer til os og griber os og former os, så er der ingen grænse for, hvad det kan blive til med os. Og så er det, det revolutionerende nye i Johannes's forkyndelse kommer. For han nøjes ikke med at sige, når Herren kommer en gang om kort eller lang tid. Nej han siger: "Han er her allerede!" Han som skal komme. Han står midt iblandt jer. Lad være med at gribe ud og søge hjælp hos mig eller andre mennesker, siger han, for den virkelige Messias, Guds manifestation i verden er her allerede. Og så peger Johannes på Jesus, hører vi i fortsættelsen af det evangeliestykke vi lige har hørt: Johannes peger på Jesus og siger: det er ham, der er Kristus, Messias. Det er ham der skal forme og forny verden grib ud efter ham. Og de samme ord retter Johannes også til os: Kristus, Guds Messias er i verden: Vi kan gribe ud efter Jesus og holde os til ham og lade ham forme og fornye os!

Sikke noget sludder, siger i måske. Jesus er da ikke i verden. Han bliver først født om en uge! men sådan er det jo ikke. Ret beset er det jo ikke Jesu fødsel, vi fejrer, for den fandt sted for 2000 år siden. Vi fejrer hans fødselsdag. Vi glæder os over at han en gang blev til, så han nu er i verden!

Og andre vil sige: Også det, er noget værre sludder. Jesus er død for 1985 år siden. Så er da overhovedet ikke nogen grund til at fejre hans fødselsdag længere.

Ja, vist. Jesus er død. Men han er også opstået: Han lever. På en måde har han ganske vist forladt verden, så han er hos Gud med sin synlige skikkelse. Men han er her ikke desto mindre i sin ånd. Hans

personlighed, hans vilje, hans kraft er i verden. Og den giver sig til kende, hver eneste gang vi fortæller hinanden, hvad det var Jesus ville og hvad han stod for. Hver eneste gang det gentages, at Gud vil at vi skal være, at Gud elsker os og har givet os livet af kærlighed til os for at vi skal elske hinanden, og at Gud aldrig nogen sinde slipper os, men holder fast ved os i al evighed. Hver eneste gang det gentages, er det vorherre Jesus Kristus selv, vi hører, for det var dét, der fyldte hans liv, det var dét han gav sit liv for at fortælle os: at vi er elskede i al evighed og at meningen med at vi er her er, at vi skal elske hinanden.

Det er evangeliet. Tag det til jer og lad det forme og forny jer.

Amen.